

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Diana Biller
HOTEL OF SECRETS

Text Copyright © 2023 by Diana Biller
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05034-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DAJANA
BILER

HOTEL
TAJNI

Prevela Jelena Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Mojoj porodici

Ova priča bavi se složenom tematikom.
Molimo vas da posetite autorkin veb-sajt ukoliko želite
da pogledate spisak upozorenja o sadržaju.

PRVO POGLAVLJE

*Dao mi je hotel. Šta, dođavola, da radim sa hotelom?
Unos iz dnevnika Tereze Valner*

Beč, 7. jun 1805.

Beč

Doček Nove godine, 1877.

Ostalo je još dvadeset sedam minuta u 1877. godini, a kao da u protekloj godini nije bilo već dovoljno nevolja, otac Marije Valner odveo je majku Marije Valner na plesni podijum, gde ju je privrženo priljubio uz grudi i počeo da pleše uz prve lagane i krhke taktove Štrausove *Bečke krvi*.

Marija Valner, koja je bila trenutni upravnik hotela *Valner*, domaćica prijema u čijem su središtu njeni roditelji upravo plesali valcer, i improvizovani vodoinstalater u kupatilu na četvrtom spratu, dozvolila je sebi tačno deset sekundi zaprepašćenja.

Izgledali su izvanredno – ili je to barem bio slučaj sa Elizabetom Valner, Marijinom majkom. Elizabeti je u mladosti rečeno da podseća na carevu prelepu mladu, caricu Sisi, a ova to nikada nije zaboravila. Počev od frizure, pa sve do načina vežbanja (rigorozne gimnastike koju je upražnjavala svakog jutra), sve je bilo isplanirano po ugledu na Sisi, a sada je, sa dugom crnom kosom koja joj se slivala niz leđa, ukrašena ukosnicama sa kristalima, i ponoćnoplavom plišanom haljinom sa talasima od srebrnaste čipke, izgledala poput prave carice.

Marijin otac, baron Hajnrih fon Eder, bio je pravi sredovečni aristokrata sa besprekornim držanjem.

Parovi oko njih jedva da su plesali, radije usredsređeni na sočan skandal koji se odvijao pred njima. Zvanice na rubu podijuma su šaputale i smejale se, halapljivo šetajući pogledom između para i žene sa zamrznutim licem i plavom kosom, koja je stajala poput uzvišene statue u čošku balske dvorane.

Zato što ništa od ovoga ne bi bilo naročito skandalozno da su joj roditelji venčani. Zapravo, da upravo nisu prekršili jedino pravilo koje je održavalo tridesetogodišnji mir između domaćinstva porodice Valner i Fon Eder; naime, da će se baron Hajnrih fon Eder uzdržavati od primećivanja Elizabete Valner sve dok se baronica Adelaida fon Eder, njegova supruga i majka njegovo četvoro zakonite dece, ne povuče sa prijema.

Kada je njenih deset sekundi prošlo, Marija je udahнула duboko, nabacila ozareni osmeh i otpočela sopstveni valcer, provlačeći se kroz masu kako bi bacila pogled na bife. Osmehivala se i smejala, pretvarajući se da se ništa neobično ne događa. (Istini za volju, ništa neobično se, na neki način, nije ni događalo – Marija je čitavog svog života bila pomni svedok ove osobite romantične drame. Jedino su okolnosti ovog puta bile neobične.) Mahnula je konobaru da jednoj grupi gostiju zameni prazne čaše šampanjca; primetila je rasparani šav i diskretno skrenula pažnju osobi; i gotovo da je stigla do stola sa hranom kada...

„Marija! Kada ćeš pronaći *pravog*, poput svoje majke?“

Krenulo je.

„Ukoliko znate gde se nalazi, gospođo Šiler, molim vas da mu pošaljete moju adresu.“ Nasmejala se nakon laganog i vedrog odgovora.

(Kao što je i bio red. Izgovarala je tu istu prokletu frazu već deceniju i po.)

Grupa muškaraca zadovoljno je zacvrkutala, nakon čega su se, srećom, ponovo okrenuli prema drami na podijumu.

Nije važno, podsetila je sebe, ne znajući ni sama *šta* tačno, ali ukoliko nije imalo veze sa Trijumfalnim Povratkom hotela *Valner* u Visoko Društvo (da, velikim slovima, i da, Marija je imala spisak sa ovim naslovom), zaista nije važno.

Ponestajalo je kavijara. Povukla je jednog od poslužitelja u stranu i hitno ga poslala u kuhinju, bacivši usput pogled na roditelje baš u trenutku kada je Hajnrih nežno sklanjao loknu sa lica njene majke. Masom se preneo zadovoljni žamor. Do sutrašnje večere, za ovu priču čuće čitav Beč.

A to je, podsetila je Marija sebe, ono što je zaista važno. Ovo je bio jedan od skandala sezone, a prisustvovala su mu zvanice novogodišnjeg bala hotela *Valner*. Kada se sutradan oporave od tradicionalnog novogodišnjeg mamurluka, otići će sa prijateljima na večeru i reći: „*Ah*, trebalo je da prisustvuješ sinoćnjem balu u hotelu *Valner*.“ Baš kao nekada, kada je hotel *Valner* bio jedan od epicentara carskog Beča, a noći ispunjene skandalom, intrigama i značajem.

A ovaj trenutak doista *jeste* ličio na neko od Marijinih dečjih sećanja. Sveže očišćen i popravljen luster oduzimao je dah. Izglancani i oribani podovi izgledali su gotovo tečno, kao da su Elizabeta i Hajnrih plesali na prostranom moru od šampanjca pod zvezdanim nebom. (Marija se naročito ponosila zvezdanim nebom. Lično je preslikala svaku zlatnu zvezdu, održavajući ravnotežu na klimavoj skeli postavljenoj pod četiri i po metra visokim plafonom dok ne bi osetila da će joj se kičma slomiti od napora.) Možda je zavaravala sebe – potrebno je više od jedne zabave da se hotel *Valner* izdigne iz beznačajnosti i urušenosti – ali joj se činilo da nešto poput nekadašnje čarobne, zlatne očaranosti svetluca u vazduhu.

Dala bi sve što ima da vrati hotelu tu čaroliju. Malo srama i neprijatnosti zbog ponašanja roditelja nije predstavljalo ništa.

„Pokušao sam da ga zaustavim“, čuo se nežni, uglađeni glas preko njenog ramena, nakon čega se Marija sa toplim osmehom okrenula prema svom polubratu, Makariju fon Ederu.

Mak izgleda poput pravog zanosnog mladog aristokrate ove večeri, pomisli Marija dok mu je skidala vlakno sa besprekorno skrojenog večernjeg odela. Brat i sestra nisu preterano ličili jedno na drugo – oboje su podsećali na svoje majke, Marija sa tamnim očima i još tamnijom kosom, dok je Mak bio zlatokos i plavook – ali je među njima postojala velika privrženost.

Marija slegnu ramenima. „Nemoguće je zaustaviti ih.“

Mak se namrštio i zabrinuto uzdahnuo. „Majka će ubiti nekog. Ili će je nešto strefiti.“

Marija je mahnula hotelskim vidovnjakinjama, madam Le Blan i frau Hajlig, koje su prošle pokraj nje, a zatim uputila pogled prema Makovoj majci na drugoj strani dvorane. Običnom posmatraču bi delovala sasvim smireno, ali je Marija posmatrala ovu ženu gotovo trideset godina (iako nikada nije razgovarala s njom), te je saosećajno trepnula.

„Možeš li je ubediti da ode?“

„Pokušao sam“, odgovori Mak. „Ali došao je grof Fon Kaufštajn, te se boji...“, zastade Mak, pa uzdahnu i protrlja čelo. Ljudi oko njih su primetili razgovor i počeli otvoreno da pilje u njih.

„Spusti ruku“, reče Marija sa širokim osmehom. „Posmatraju nas.“

Nasmejao se kao da je upravo izgovorila nešto smešno i istog trenutka promenio izraz lica.

„Grofa Fon Kaufštajna ništa od ovoga neće zanimati“, reče Marija.

„Znam ga otkako sam bila u kolevcu.“

„Grof Fon Kaufštajn kojeg ti poznaješ i grof od Kaufštajna kojeg poznaje moja majka dve su popuno različite osobe“, reče sada šarmantno nasmejani Mak.

Marija je taman krenula da uzvratiti kada je jedan od slugu ispustio poslužavnik sa šampanjcem na drugoj strani dvorane.

„Moram da...“

„Idi, idi“, mahnuo je brat rukom. „Marija? Bal je predivan.“

Stisnula mu je šaku i odjurila na drugi kraj dvorane, gledajući usput na svoj sat. Dvadeset tri minuta do ponoći. Valcer se polako primicao kraju.

Ugledala je grofa Fon Kaufštajna koji je stajao desetak metara od nje. Lepo od njega što je došao. Uvek je bio fin prema njima, Valnerovima. Verovalo se da su on i Marijina baka Jozefina bili polubrat i polusestra, oboje nezakoniti potomci cara koji je vladao pre dva prethodna. Marija je znala da su glasine o baki tačne; verovatno su bile istinite i one o njemu.

Za razliku od Marijine prabake, majka grofa Fon Kaufštajna bila je ugledna aristokratkinja, koja (ponovo za razliku od Marijine prabake) nikada nije bila udaljena sa carskog dvora. Grof je jednostavno mogao da uživa u porodičnom izobilju i dobrim vezama sa carskom porodicom, ali je umesto toga odabrao karijeru – postepeno se uspinjao sve do pozicije carskog i kraljevskog komornika, osobe odgovorne za vođenje finansija trenutnog cara.

Bečko visoko društvo iznenadilo se kada je grof najavio sinovljevu veridbu sa Analizom fon Eder, Adelaidinom najstarijom kćerkom i Marijinom polusestrom – Fon Ederovi su bili bogati i uticajni, ali su Hajnriha okruživali skandali, a grof je *zaista* važna ličnost. Naposletku su se svi usaglasili da u pitanju mora biti spoj iz ljubavi; činjenica koju je Mak žustro opovrgnuo pre dve noći u kuhinji hotela *Valner* dok je proždirao tortu.

„Stariji je od nje dvadeset godina i nikada nije progovorila ni reč s njim“, rekao je Mak, kome se na licu videla potpuna zbunjenost. „Nije *toliko* lepa.“

Stigavši do ispuštenog poslužavnika, Marija je prestala da razmišlja o veridbi Fon Kaufštajna i Fon Ederove. Nije umela da isprati pravila i sklapanja aristokratskih brakova kao što ni Mak nije umeo da uredi gostinsku sobu.

Na poslužavniku su se, srećom, nalazile samo dve čaše, a poslužitelj ih je isпустиo najmanje metar i po od najbližeg gosta. Pomogla mu je da sakupi staklo na poslužavnik, pazeći da skloni haljinu od prosutog šampanjca. Uskoro će imati osoblje koje će ovakvu nezgodu učiniti nevidljivom. Do tada je imala trojicu slugu koji su takođe bili i konobari, kao i tri sobarice koje su bile zauzete drugim poslom. Zato je Marija ove večeri bila domaćica, sluškinja, upravnica i povremeni vodoinstalater, sve u jednom. Nije joj smetalo.

Kada jedna Valnerova nešto voli, daće sve od sebe za to.

Valcer se završio. Roditelji su joj ostali privijeni jedno uz drugo nekoliko trenutaka duže nego što je bilo prikladno. Gosti su oduševljeno piljili.

„Večeras su vam naklonjene zvezde“, reče madam Le Blan i stade pokraj nje. Bila je to visoka Francuskinja sa dugom sedom pletenicom, koja je živela u hotelu već dvadeset godina. Specijalnost joj je bila astrologija. „Kao što sam i predvidela.“

„Kao što sam *ja* predvidela“, reče frau Hajlig, niska plavokosa Čehinja koja je za tajanstveno oruđe odabrala tarot karte.

Marija se osmehnu. Iz pristojnosti se konsultovala sa obe vidovnjakinje, a obe su se složile da je doček Nove godine bio pravi datum za trijumfalno vraćanje hotela *Valner* u društvo.

„Vaš savet je neprocenljiv.“ Nije delila majčino oduševljenje okultnim, ali ove žene živele su u hotelu skoro koliko i ona. Bile su poput porodice.

„Mislim na obe. Božanstveno je, zar ne? Baš kao nekada.“

Žene, koje su ponekad bile saveznice a ponekad neprijateljice, pogledaše se.

„Ova odaja izgleda divno“, reče frau Hajlig diplomatski.

Marija se nasmeja, pomislivši na veliku balsku dvoranu sa uništenim podom, kao i trideset dve sobe za goste koje trenutno nisu bile u funkciji. „Uskoro će *sve* izgledati ovako“, reče. „Gotovo da smo se vratili.“

„Hm“, reče madam Le Blan i baci pogled na Marijine roditelje, koji su sada stajali isuviše priljubljeni jedno uz drugo i pili šampanjac, još savršeno nesvesni publike. „Pa, *oni* nisu nikada ni otišli.“

„Ne“, reče Marija i pogleda u istom pravcu. „Nikada.“

Drugi pogled na sat poručio joj je da je četrnaest minuta do ponoći. Pripremila je još jedno iznenađenje za goste i već je došlo vreme da ga obelodani. Pozdravila se sa vidovnjakinjama i nakon još jednog pogleda upućenog roditeljima – koji su se očito vraćali na plesni podijum, ispraćeni uvodnim tonovima Štrausove *Priče iz bečke šume* – odjurila je iz dvorane.

Mala i velika balska dvorana nalazile su se na prvom spratu hotela *Valner*, razdvojene malenim predvorjem, iznad čega se nalazilo tri sprata sa gostinskim sobama, a iznad njih su bile smeštene porodične odaje. Kuhinja i restoran bili su u prizemlju, zajedno sa predvorjem i Marijinom kancelarijom. Veličanstveno (i renovirano) stepenište je vodilo iz predvorja na prvi sprat. Marija je sada koristila uzano stepenište za posluhu.

Hitro je otišla do kuhinje, gde su svaki sluga, majstor i konobar koje je uspela da pronađe stajali u iznajmljenim uniformama i držali činije od kristala, koje su bile toliko velike i teške da ih je moralo držati dvoje. Hana Adler, koja je bila šef kuhinje i Marijina najbolja prijateljica, jurila je pokraj reda i nalivala vodu u činije.

„Kovači su napolju“, rekla je, te je Marija izašla kroz kuhinjska vrata u uličicu, gde su čekala šestorica kovača, svaki sa po jednim rešoom u rukama.

Bečlije bi na doček Nove godine bacali parče otopljenog olova u hladnu vodu, te bi na osnovu dobijenih oblika pogađali šta im sudbina nosi u predstojećoj godini. Ovo se obično radilo sa malo metala koji se topio u kašici iznad sveće, ali hotel *Valner* je nekada priređivao stvari u velikom stilu.

Ponovo će biti tako.

Marija je porazgovarala sa kovačima, proverila uniforme svoje vojske sa činijama, a zatim dala znak da krenu ka prvom spratu.

Pet minuta pre ponoći vratila se u dvoranu i klimnula glavom dirigentu. Ovo će biti poslednji valcer 1877. godine.

Duboko je udahnula i bacila pogled na veliki prsten sa safirom. Sećanje na prabaku, koja je sve ovo izgradila. A zatim su, tačno minut pred

kraj stare godine, poslednji lepršavi tonovi Štrausove *Priče iz bečke šume* počeli da jenjavaju, te je Marija kročila na binu gde se nalazio orkestar.

„Dobro večer“, rekla je i osmehnula se predivnim ljudima pred sobom. Da, hotel je zračio, ali zračili su i oni dok se čarolija hotela ogledala u njihovim očima. Roditelji su stajali jedno kraj drugog i osmehivali joj se, jednako obuzeti magijom kao i ostali oko njih. „Hotel *Valner* vas poziva da se zajedno sa nama oprostite od stare i dočekate Novu godinu.“ Okrenula se ka dirigentu. „Her Veber, da li biste nam pomogli?“

Čovek se lagano poklonio i podigao palicu. Ostalo je pola minuta kada su bubnjevi počeli da odbrojavaju krhkim udarcima, ispraćeni brojanjem publike.

„Pet – četiri – tri – dva – jedan – srećna Nova godina!“

Dvorana je vrvela od čestitki i zdravica, a 1878. godina je otpočela.

Nova godina. Novi početak.

Nakon što su čestitke utihnule, istupila je napred. „A sada, hotel vam je pripremio malo iznenađenje.“ Osmehnula se dok je red konobara ulazio. Čestitke su prerasle u zadivljene uzdahe, a zatim se razlile u aplauz kada su ljudi primetili kovače koji su postavljali male pećnice po balkskoj dvorani. „Dame i gospodo, vaša sudbina vas očekuje. Neka bude samo najbolja.“

Nosači činija stali su pokraj kovača, a svaku pećnicu okruživalo je nekoliko činija. Poletni konobari su na svakoj stanici pomagali gostima sa nalivanjem olova i pametno motrili na duge haljine koje bi se isuviše primakle pećnicama. Marija je odabrala najbezbedniji model pećnice, ali svaka vatra predstavlja rizik.

Sišla je sa podijuma i nastavila da pleše valcer. Lepršala je od grupe do grupe, smejala se, divila sudbinama, pretvarala se da vidi krune i cveće, pa čak i profil nečije prve ljubavi. Sjaj publike joj je bujao u grudima, sve dok nije osetila kako i sama zrači. Srećni su – hotel ih je usrećio. Kasnije će se probuditi u pravom svetu, gde će se oporavljati od glavobolje, plaćati račune i voditi bespotrebne rasprave, ali sada su se nalazili u čarobnom svetu hotela *Valner* i želeli da nikada ne odu odavde.

Neka nikada više i ne odu.

Morala je da proveriti deserte – Hana ih je postavila tokom Marijinog govora, ali bi ipak trebalo proveriti...

„Pokušavate li to da pobegnete od sudbine, Marija?“, pitala je madam Le Blan, koja je sa frau Hajlig stajala iza nje. Za dve žene koje sve vreme provode u svađi doista provode mnogo vremena zajedno.

„Ne“, reče Marija. „Ali...“

„Hm“, reče madam Le Blan, pa joj snažno stisnu ruku i povede je ka jednoj od pećnica gde se topilo olovo. Marija se nije bunila. Bilo je lakše jednostavno izliti olovo, a i gostima će se dopasti.

Grupa pokrovitelja se okupila oko nje dok joj je kovač pomagao da otopi malo parče olova.

„Možda ćete ga upoznati upravo ove godine, Marija“, reče neko.

Nasmejala se, poželevši da zakoluta očima. Jedno vreme, dok je bila u dvadesetim, Beč je bio veoma zainteresovan da sazna ko je *taj muškarac*. Sa kime će odabrati da dobije kćerku, baš kao i njena majka, baka i prabaka pre nje. Nije bilo važno to što je *taj muškarac* retko bio pravi izbor: Marijin pradede je vrlo verovatno pokušao da naredi ubistvo njene prabake i bake (ovo će zauvek ostati nepoznato, budući da niko ne optužuje vladara za ubistvo), a iako nije pretio ubistvom, Marijin otac je predstavljao nepresušan izvor glavobolja. Daleko najbolji je bio njen deda, nepoznati aristokrata sa kojim je njena baka Jozefina uživala kratku avanturu pre nego što je upoznala svoju dugogodišnju ljubav, Emili Brodmajer.

„Požeću ga“, rekla je i namignula, a zatim poželela pravu želju: *Neka hotel procveta. Neka se razvija i napreduje*. A zatim je, zbog činjenice da ju je zapitkivanje o *muškarcu* iznerviralo i navelo na sitničavost, dodala: *I da zasenimo onaj prokleti hotel Hofman*.

Nalila je olovo u vatru i gledala kako pravi zapetljani krug. Konobar je izvadio parče i položio ga na jedan od tkaninom prekrivenih poslužavnika koje je Marija pripremila za ovu priliku. Nagnula se iznad komada. „Hm. Je li možda... vulkan?“

Koji preliva lavom čitav hotel Hofman.

Madam Le Blan joj se pridružila. „Nemojte biti smešni“, rekla je, zureći u grumen veličine novčića. Oči joj pronadoše Marijine, a zatim zabrinuo zacakliše.

„*Mon Dieu*“*, izgovorila je dovoljno glasno da je čuju svi u krugu od tri metra. „Visok je. Klara, dođi da pogledaš.“

* Fr.: *Gospode*. (Prim. prev.)

Hotel tajni

O, ne.

Frau Hajlig im se pridružila pre nego što je Marija stigla da je zaustavi, pa nadvila glavu nad olovo, a zatim dramatično naslonila šaku na grudi. „Marija! Konačno se dogodilo!“

„Nije“, prosiktala je Marija kroz osmeh. „Samo se šale“, rekla je oduševljenoj publici.

„*Nikada se ne šalim sa voljom nebesa*“, uzviknu madam Le Blan uvređenim tonom.

Marija je piljila u nju.

„Naočit je. Ooo, da“, reče frau Hajlig, cerekajući se. „Tamnokos, svakako tamnokos. Slažeš li se, Matilda?“

Madam Le Blan baci još jedan pogled, pa graciozno klimnu glavom. „Tako je. Lepo si to pročitala.“

Pa, savršeno. Sada *sarađuju*.

„Madam Le Blan!“, povika jedan muškarac. „Je li on? Je li u pitanju taj muškarac?“

„Doista bi mogao biti“, odgovori madam Le Blan. „Ništa još nije odlučeno. Ovo je samo prilika.“

„Veoma naočita prilika“, reče frau Hajlig.

Nastao je žamor među gostima kada im se – *jao, ne* – pridružila Marijina majka Elizabeta.

„*Marija*“, reče teatralnim tonom. Elizabeta se isključivo koristila teatralnim tonom. „Je li istina? Da li *on* napokon dolazi?“

„Ne...“

„Ah!“ Elizabeta pljesnu dlanovima, izgledajući kao da će poleteti, te istog trenutka postade centar pažnje. „Koliko sam se molila za ovo! Da pronadeš sreću koju sam ja pronašla sa Hajnrihom! Tvojim ocem!“

Publika je zapanjeno udahnula.

Skandal sezone, podsetila je Marija sebe. *Dobro je za hotel*.

Bila je javna tajna da je Marija kćerka barona Hajnriha fon Edera, ali niko to nikada nije javno potvrdio.

Sve do ovog trenutka.

Skrenula je pogled ka Makovom zatečenom licu, dok je njegova majka izgledala bezizražajno.

Biće ovo teška noć u domaćinstvu Fon Eder.

I upravo zbog toga nikada neće biti *tog muškarca*, ma koliko njih Marija bude odvela u krevet. Imala je priliku da lično uvidi šta se dogodilo kada postoji samo jedan muškarac.

Držaće se hotela. Ovde, gde tako naporno radi, može stvoriti... lepotu. Čarobno, isceliteljsko utočište. Hotel je u sećanjima bečkog visokog društva bio poput paučinastog i večito promenljivog vilinskog carstva, ali za nju je bio stvaran. Dom koji ju je oduvek čuvao. Mreža koja bi je uhvatila nakon svakog pada.

To su bile čini hotela *Valner*. Čini koje je sada trebalo da baci.

Stoga je nabacila vedar i predivan osmeh koji kao da se ogledao u majčinom. „Doista zgodno“, reče i nasmeja se. „Tražiću ga. Dan i... noć.“ Još jedan nalet smeha koji je odzvanjao među gostima. „Ah! Grofice Fon Fajer, jeste li izlili svoje olovo?“

Spretno je okrenula publiku ka drugim činijama i drugim skandalima. Majka je, na svu sreću, već odlutala kada se Marija vratila. Verovatno je ponovo otišla Hajnrihu.

Ove večeri su se silno osmelili. Zašto? Nakon trideset neobičnih godina?

Duboko je udahnula i osvrnula se po maloj balskoj dvorani. Napetost je polako oticala iz nje. Ne. Niko joj ne može oduzeti ovo.

„Nekako ste se izmigoljili“, reče madam Le Blan.

Marija je začkiljila. „A vi ste izdajica.“ Zagledala se u frau Hajlig. „Obe.“

Žene se zakikotaše bez imalo pokajanja. „Govorim samo ono što vidim“, reče madam Le Blan širom otvorenih očiju.

„Nije smešno“, reče Marija.

„Veoma je smešno“, odgovori madam Le Blan.

„Jao, Matilda, Hana je iznela svoje torte od badema“, reče frau Hajlig, zainteresovano zagledajući slatki sto.

„Je li?“ Madam Le Blan se naglo okrenu. „Moramo požuriti. Brzo će nestati.“ Žena se okrenula kako bi pošla.

Hvala bogu na Haninim tortama sa bademom.

„Ah, Marija“, reče madam Le Blan, osvrnuvši se preko ramena pre odlaska, „da sam na tvom mestu, ne bih spavala ni sa jednim tamnokosim muškarcem.“

Obe žene prasnuše grohotom u smeh i odlepršaše do slatkog stola, ostavivši za sobom zatečenu Mariju.

DRUGO POGLAVLJE

Prebukirani smo. Betoven sutra promoviše dve nove simfonije i svaki nadahnuti intelektualac je doputovao da tome prisustvuje. Očajnički želim da i sama odem, ali se neko mora pobrinuti o tome da svi budu nahranjeni nakon povratka.

Unos iz dnevnika Tereze Valner,
21. decembar 1808.

Gosti su plesali sve dok prve srebrne niti nisu osvetlile nebo. A nakon što su poslednji gosti otišli, ili se odvukli do hotelskih soba na spratu, Marija je stala nasred čitavog nereda i upijala prizor.

Ovo je početak.

Ne, ovo nije bila ni polovina gostiju koji su nekada ispunjavali malu balsku dvoranu, ali je, s druge strane, ovo bio prvi put nakon pet godina da je u prostoriji uopšte bilo gostiju. Ovo je samo početak trijumfalnog povratka hotela *Valner*.

Ušla je u ostavu između velike i male balske dvorane, pa uzela kecelju i metlu. Nekoliko slugu i sobarica koji su ostali brinuli su o gostima koji su rešili da prenoće. Sama će krenuti sa čišćenjem.

Sama pod zvezdanim nebom balske dvorane, zavezala je kecelju preko svečane haljine i počela da sakuplja posuđe razneseno po čitavoj prostoriji. Pevušila je melodiju valcera *Bečka krv* dok je radila, plešući u ritmu tri četvrtine od stola do stola.

Hotel *Valner* bio je u Anagase broj 2 već gotovo sedamdeset pet godina. Poklonjen je njenoj prabaki Terezi zajedno sa carskim dekretom u kome joj je data dozvola da njime upravlja zajedno sa svojim potomcima, pre

nego što je ta afera... pošla nizbrdo. Tereza je naposljetku predala upravljanje hotelom svojoj kćerki Jozefini – Marijinoj baki – koja je vodila hotel u njegovom najboljem periodu. Njena vladavina trajala je četrdeset godina, sve do pre osam godina, kada je izjavila da je iscrpljena i da će se penzionisati kako bi „posvetila vreme odlasku u nove pohode“. *Ostali pohodi* su se najverovatnije odnosili na *Emili Brodmajer*, ali Jozefina je bila tajanstvena žena. Mogla je otići i u lov na dinosaure.

Kao što tradicija nalaže, predala je hotel *svojoj* kćeri Elizabeti.

Upravo tada su krenuli problemi.

Elizabeta nije imala želju da vodi hotel. Želela je da uživa u njegovom novcu, slavi i odajama. Već je imala dovoljno obaveza u čitavoj drami sa Hajnrhom, te nije posvećivala dovoljno pažnje hotelu. Jozefina i Marija nadale su se da će... dorasti ovoj ulozi.

To se nije desilo.

Hotel je možda mogao preživeti osam godina nemarnog vođstva. Ali 1873. godine Bečka berza doživela je krah i pokrenula finansijsku propast koja se proširila na čitav kontinent. A zatim je nakon dve godine došlo do ustanka u Bosni (na osmanskoj teritoriji) koja je nekako, naizgled preko noći, dovela Evropu do ivice rata, a carstvo se našlo između Osmanlija i Rusa.

Suvišno je reći da ovo nije bilo ekonomski povoljno.

Te godine bile su veoma tanane, a Elizabeta nije umela da se prilagodi. Hotel je sve više tonuo u oronulost, gostiju je bilo malo, a u velikoj balskoj dvorani došlo je do katastrofalnog prokišnjavanja koje je uništilo podove i dva zida. Elizabeta je otpustila veliki deo osoblja kako bi sačuvala porodični novac, ali time se propadanje samo ubrzalo, i hotel *Valner* je za tih osam poražavajućih godina iz velelepno mesto otišao u prijatno, bledo sećanje.

Bilo je pravo olakšanje kada je, pre dva meseca, Elizabeta ušla u gostinsku sobu koju je Marija čistila, bacila računovodstvene knjige na nenamešten krevet i najavila nameru da se povuče. Momentalno. Ili za petnaest minuta, kada će Hajnrh doći po nju i odvesti je na romantični vikend u svojoj lovačkoj vili.

Marija je u balskoj dvorani nagomilala posuđe na poslužavnik, pa ga odnela u kuhinju, gde se Hana srušila na stolicu i podigla noge na okrenuti sanduk. Svetlosmeđa kosa joj je neuredno ispadala iz punđe.